

REAALI Poiss

Nr 173 | September 2020

Tallinna Reaalkooli ajaleht

rp.real.edu.ee

SISUKORD

2	PEATOIMETUSE JA REKI VEERG
3	DIREKTORI AVAKÕNE
4	REAALI POISS KUI KOGUKONNA SÜMBOL
5	MUUSIKAL
6–7	KAARDISTATUD: 135. LEND
8	RIIGIKAITSELAAGER
9	MUUSIKANURK
10–13	REBASTE NÄDAL
14	ÖÖPÄEVARINGSETE POODIDE ARVUSTUS
15	PÕHIKOOLI LUULENURK

NÄHA ARGIELU KUI
FILMIKAADRI

Tõmban 1. septembril koolimaja raske välisukse lahti ja mind tervitavad Reaali seinad, treppide käsipuud, klassiruumide toolid ja lauad, 0 korruse kriuksuvad toolid... Nii tuttavalt armsad, ent ometigi tekitavad parasjagu elevust, seda eriti pärast mitmeid koolist eemal veedetuid kuid. Kuigi viimane gümnaasiumiaasta on avapaugu saanud, tunnen end kui 1. klassi jüts, kes pole veel salajasi nurgataguseid avastanud.

Üks mu kolleeg, kuuldes, et mind ootab ees veel üks kooliaasta, naljatles pisut liialdavalt, et ta läheks pigem kümneks aastaks vangi kui tagasi gümnaasiumisse. Muigas inimesed ta ääremärkuse peale, aga ta lause ei andnud mulle enam rahu. Miks küll nii mürgised mälestused koolipõlvest? Jah, kohati on raske, lausa väga-väga raske, kuid siiski leidub päevades nii palju kütkestavat. Mõtlen iga kooliaasta algul, et õpin tundma ümbritsevast rohkem rõõmu ja nägema selles rohkem ilu ka nigelamatel päevadel. Ehk suudan oma soovi viimasel kooliaastal ulatuslikumalt täita.

Jaan Tootsen, Fred Jüssit kajastava filmi „Olemise ilu” režissöör, on kirjeldanud, kuidas filmitegemine on muutnud teda palju tähelepanelikumaks kõrvalseisjaks, sest pilk püüab pidevalt põnevaid kaadreid,

ka olmelises virvarris. „Samas ei võõranda see vaatlejaposisitsioon sind kuidagi elust, vaid juhatab sind palju enam selle ainukordse hetke sisse,” mõtiskles ta Müürilehele antud intervjuus, kuidas filmikunst tema elu mõjutanud on.

Kutsun sind, hea lugeja, samuti igapäevaelu filmikaadritena nägema. Kui hetk sinu päevast sobiks kaadrina mõnda filmi, siis on see ju tähelepanemist, mäletamist ja hindamist väärt. Ja kui filmikaadrina talletamine pole päris meelt mööda, salvesta see luulereana, helijupina, tantsuliigutusena. Peaasi, et märkaksid ümbritseva ilu ja võlu, valu ja meelehärmi, sest see on imetlemist väärt!

Selleks, et saaksin toetava kaasaalajana Reaali Poisi tegemistest veelgi suuremat rõõmu tunda, annan juhtimise üle Lindale, Eliisile, Itile ja Paulile, kelle kirjutiste ja küljendatud lehtedega olete te eelmistest aastatest juba tuttav. Poisile selga ei keera, sest mina jätan oma mõtted ja mälupildid tekstiridadesse. Ja kui kübeke filmikaadritest jõuab avalikkuseni, siis miks ei peaks see juhtuma ka näiteks tekstiridadega. On, mille üle mõlgutada ja mida meeles pidada.

Meeleolukaid filmikaadreid sel aastal!

Karmen Laur 136B

KÕIK ON UUS SEPTEMBRIKUUS!

Nii võib vast öelda kõigile uutele kümnendikele. Teid ootab ees üks ütle mata põnev ja seiklust täis gümnaasiumi lend. Lennake julgelt ja ikka aina kõrgemale. Reaalist saadav kogemuste pagas, sõbrad ja muidugi ka teadmised jäävad teid saatma kogu elu. Pingutama peate palju ning pingutust hinnatakse nende seinte vahel kõrgelt.

Head abituriendid, hea 136. lend! Nautige oma viimast aastat nende seinte vahel. Retsige oma 138. lendu, kuid pidage kinni uue aja käitumisharjumistest. Pidutseda saab ka tänasel, küllalt tormisel ajal, kuid tehke seda enda ja teiste tervist arvestades. Usun, et reaalkatele omane eeskujulik käitumine ja leidlikkus kajastub ka selle

aasta retsis, kuid kindlasti läheb seda vaja ka teiste ühisürituste korraldamisel. Peaasi, et käite, selg sirge, ega kaota iialgi oma teotahet. Kevadel peate ka teie panema oma teadmised proovile ja sooritama lõpueksamid. Usun, et lähete sellele katsumusele vastu ühtse rindena ja saavutate oma pingutuses edu. Pärast Reaalist lahkumist saate oma teadmistega särada Eestis, kuid teid tervitab lahkelt ka kogu maailm. Kivi kotti!

Astunud äsja vilistlaspere ridadesse, võin julgelt tõdeda, et realistid hoiavad kokku ka pärast lõpetamist. 135. lendu seob igavesest ajast igavesti kolm ühist meeleolukat aastat armsas koolimajas. Ükskõik kuhu meie teed ka ei suunduks, siis usun, et Reaali teekond jääb alatiseks sügavale südamesse. Täna selleks päevaks on enamik meist alustanud uut eluetappi,

kes Tartus, kes Tallinnas, kes hoopis kaugemal. Loodan, et kõik on tehtud valikutega õnnelikud. Jaanuaris kohtume loodetavasti taas!

Septembris saab meie kool 139-aastaseks. Kooli sünnipäeva puhul on paslik vaadata otsa oma koolikaaslastele, oma kooliperele, tänada armsaid õpetajaid, teha oma klassiga koos midagi vahvat. Olla õnnelik selle üle, et saate õppida oma legendaarsetelt õpetajatelt ja teha seda koos kallite klassikaaslastega!

Tegusat kooliaastat! Pingutage, püsige terved ja olge õnnelikud.

Gregor Pihlak
vil! 135

REK-i president 2019/2020

1. septembri mütsilend

Tallinna Reaalkool

DIREKTORI AVAKÕNE

Hea Reaali pere!

Reaalkooli 138. kooliaasta on täis saanud ja 139. alanud. Tänavu alustavad esimest kooliaastat 55 uut väikest reaalist, lennunumbriga 147 ja viimast, 12. kooliaastat 115 abiturienti, 136. lend. Kokku oli meie koolis 1.septembril 997 õpilast, 427 tütarlast ja 570 poisslast.

Suur suvi on selja taga. Usun, et nõustute minuga – oli üsni kaunis Eestimaa suvi päikeseliste päevadega, nende vahele ka vihmasemaid päevi, aga piisavalt soojust, et tunda mõnu mere- või järveveest, matkaradade avastamist. Nii palju Eesti looduse nautimist pole ilmselt ammu paljud tundnud, aga eks teame ka, miks

me just Eestimaal olime ja kaugete maade külastamist vältisime.

Kui kevadel teid virtuaalselt suvepuhkusele saatsin, kutsusin meid kõiki sügisel kooli tagasi! Suur rõõm on näha, et oletegi kõik kenasti kohal – puhanud, rõõmsad, elevil, saate taas olla koos sõpradega. Õpikud, töövihikud raamatukogust võetud, raamatupaberid ostetud. Jah – algab uus õppeaasta, mida pärast kevadist distantsõpet alustame ühiselt, võttes kaasa tunde ja ootuse taas oma armsas koolimajas ühiselt tegutseda. Iga päev on eriline ja viib meid meie valitud teel edasi. Küsige iga päev enda käest: „Miks ma teen seda, mida ma teen?” Kui päeva lõpuks on vastus käes, siis oled teinud midagi väga olulist. Ja muidugi on ka neid päevi, kus midagi jääb tegemata, aga siis tuleb järgmine päev ja proovid uuesti.

Ühelt poolt aitab see tööd mõtestada, teisalt paneb märkama kõike ägedat, mida ise või kaaslastega koos saab teha.

Ühel päeval, kui on õige tuul, avanevad purjed kui iseenesest ja maailm on tulvil ilu. TÄNA on just selline päev, kui ootame uut ühist lendu tugevas teadmiste ja ühiste väärtuste tuules, et luua koos ühiseid mälestusi ja ehitada järgmist teadmiste korrust.

Nautige iga hetke sellest, et saate koos eesmärkide poole rühkida, olge rõõmsad ja õnnelikud.

Ilusat algavat kooliaastat!

Tallinna Reaalkooli direktor
Ene Saar

SÜMBOLID, MIS KÕNETAVAD JA ÜHENDAVAD

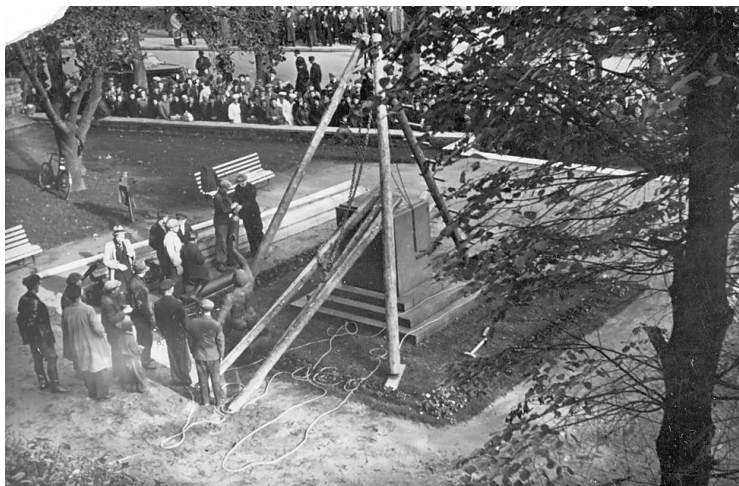
////////////////////

Madis Somelar

2001. aastal lõpetasin Pärnu Koidula Gümnaasiumi keema-bioloogia kallakuga eriklassi. Alustasin kooliteed 6-aastasena ning olin oma lennus ainus, kes kõik 12 kooliaastat ühes koolimajas veetis. Olin läbinisti Koidula kooli patrioot: tähistasime koolis Lydia Emilie Florentine Jannseni sünnipäeva, aktusel koolihümni „Mu isamaa on minu arm“, esitasime Koidula loomingut (olgu siis lavalaudadel „Säärast mulki“ või mõnda isamaalist luuletust), viisime tunde läbi Koidula majamuuseumis.

Üks esimesi mälestusi, mis mul seotub õpingutega algkoolis, oli Pärnu luterliku Alevi kalmistu külastamine (seega oli ka Pärnus Heli Ahuna laadseid õpetajaid, kes pidasid surnuaedade erakordselt olulisteks õpiruumideks), kus kõneldi 1922. aastal kujur Amandus Adamsoni poolt tehtud Pärnu Vabadussõja mälestussamba lugu. Mäletan, kuidas õpetaja jutustas meile Koidula kooli tütarlastest, kes pärast 15. aprillil 1945 toimunud samba lõhkamist vedasid osa samba osi eemale ja matsid maha – talle tulevikuks, mil punavõimu enam pole ning oma rahva ajaloost võib avalikult kõneleda. Nagu teame, see aeg tuli. 1945. aastal maetud samba osad kaevati välja ning täna saame Amandus Adamsoni poja järgi valminud skulptuuri näha Pärnu Muuseumis.

10. klassist alates oli minu tulevikusooviks saada õpetajaks, ajalooõpetajaks. Siis ma

Mälestussamba teisaldamine 23.09.1940

Reaalkooli erakogu

veel ei teadnud, et minu õpetajatöö ühed erakordsemad aastad saavad olema seotud mitte ajaloolise Pärnu II Keskkooli (Pärnu Koidula Gümnaasiumi), vaid hoopis Tallinna Reaalkooliga, mis enne 1990. aastat kandis nime Tallinna II Keskkool.

Sümbolid, mis kõnetavad ja ühendavad Kõige esimene Tallinna Reaalkooli traditsioon, millest ma osa sain, oli koolimütside pähe panemine Reaali Poisi juures. Piret Otsa kõneles Poisi loost, selle ühendavast jõust ning Ene Saar pani nii mulle kui ka Martin Saarele koolimütsid pähe. Olin küll selleks hetkeks lugenud 1972. aastal Rootsis ilmunud teost „Mehed Vabaduse puisteelt“, kuid ei osanud aimata, kuivõrd integreeritud ja olulisel kohal on Tallinna Reaalkooli tegemistes Poiss ning tema lugu.

Kui sind miski kõnetab, siis lased selle oma ellu ning juhitud väärtustest, mis sellega kaasnevad. Poiss kui sümbol on kindlasti väärtus, Poisi lugu kõnetab tänaseni. Seetõttu on ka mõistetav, miks otsustasin ajalooõpetajana enda poolt õpetatava seitsmenda Tallinna Reaalkooli lennuga 23. septembri sündmuseid enam meenutada.

23. septembril 1940. aastal teisaldas punavõim esmakordselt Reaali Poisi ehk Vabadussõjas langenud Tallinna õpetajate ja õpilaste mälestussamba. Otsustasin ajalooõpetajana teha seetõttu omalaadse tunni. Esmalt kogunesime 138A ja 138C

klassiga 23. septembril kell 7.00 Amandus Adamsoni „Russalka“ juures. Kohtumiskoht ei olnud valitud juhuslikult. Reeglina koguneme Russalka juurde päikesetõusu nautima 12. klassi lõpuaktuse järgsel hommikul. Sel korral kogunesime üsna 10. klassi alguses. Ühelt poolt oli soov veeta ühine hommik – nautida hommikuse teetassi kõrval Reaali kaasõpilaste lähedust –, teisalt oli soov mõtiskleda ja kõneleda monumentide ning sümbolite väärtusest nii Tallinna Reaalkoolis, Tallinna linnaruumis kui ka eestlaste kultuuriloos tervikuna. Valitud paik andis võimaluse õpilasi hajutada ning südalinna hommikumüürist veidi eemale jääda.

Sünergia tekitab soovi õppida ja õpetada. Pärast Mart Raidmetsa (138A) ülevaadet „Russalka“ ajaloost, kõneles 138A klassi klassijuhataja Anu Kell Amandus Adamsoni elust ja loomingust. Loomulikult tõi õpetaja Anu Kell õpilasteni ka 1929. aastal Pärnus avatud Koidula ausamba loo, mis oli Adamsoni viimane töö. Mina kõnelesin oma kooliaja mälestustest Pärnu Alevi kalmistu samba looga. Hommikusele kogunemisele järgnes jalutuskäik kooli, mille käigus noored vestlesid just nende kaaslastega, keda nad kogukonnas polnud jõudnud veel tundma õppida. Koolimaja juures tehti unikaalsed fotod Reaali Poisi juurest. Pärastlõunal kõneles 7.–12. klassi õpilaste esindusel Eesti Kunstiakadeemia rektor Mart Kalm (vil! 94), kes tunnustas Poisi väärtust kogukonna sidujana, kuid tões, et 23. veebruaril 1993. aastal avatud koopia jääb oma kunstilise väärtusega oluliselt alla Reaali Poisi, mis avati 13. novembril 1927. Minu jaoks oli erakordne aga kuulda, et Mart Kalmu ema oli üks neist neidudest, kes 1945. aasta aprillis Alevi kalmistul õhatud ausamba osasid aitas matta.

Sümbolid ja nende lood ei ühenda üksnes kooli kogukondi, vaid rahvast kui tervikut. On meie tarkus neid lugusid edasi anda ning nii eri põlvkondade ja kogukondade vahel ühendavaid kultuurisildu rajada. Poisi juures kogunetakse aga peagi uuesti – 13. novembril 2020 saavad Reaali Poisi juures kooli rinnaäärse 8. klassi õpilased.

TERVE VIHMANE SEPTEMBRIÕHTU TÄIS MUUSIKAT

////////////////////////////////////

Liisi Puura 137A

Kaheksanda septembri õhtul toimus KUMU kunstimuuseumi auditooriumis midagi erakordset. Põhikooli usinad õpilased koos käputäie vanuritest gümnasistidega laulsid tuntute ooperite ja muusikalide lugusid.

Mäletan seda veidi pöörast ideed soojast Itaaliast, kus me möödunud sügisel konkursil käisime. Ilmselt olime kõik kuumast lõunatuulest ja maailma kuulsaimast ooperiteatrist La Scalast nii vaimustuses, et hakkasime ise oma mõtetes „La Traviata“ Joogilaulu ümisema. Marie ja Heli Roos otsustasid teha sellest ideest ühe kõige põnevama projekti, kus ma osalenud olen. Proovid algasid põhikoolil juba enne suurt isolatsiooni, aga gümnasistid liitusid tõsisemalt alles augusti viimastel nädalatel. Päevad olid pikad ja alguses ka häälele päris koormavad, aga kostüümid, lavastus, valgustus ja kogu unelm sellest kontserdist oli piisav, et mitte alla anda.

Kui kätte jõudis kontserdipäev, oli õhus tunda teatud pinget: kõik sooloesinejad pabistasid juba hommikust saati, kõigil oli elevus ja mingit sorti lavahirm. See päev jäi mulle meelde ka kohutava vihmade ilma pärast, mis söögipausil minu öösel keeratud lokid kõik maha pesi. Tund aega enne kontserti käis riietusruumides tihe jooksmine: kellel oli kleit liiga pikk, kellel polnud lokke ega punaseid huuli ja kes polnud endiselt kindel, mida ta lavale selga paneb.

Rõõmus P. Otsa eksponeerimas kavasis Veiko Somelar

Lõpulaul „Thank You for the Music“

Laura Puura

Esimene etteaste oli menuett. Minu põhiline hirm sellega oli see, et Epp-Maria komistab kohe oma maani lohisevale barokkstiilis kleidile, aga meie kõigi õnneks ei pidanud keegi murtud jalaluuga kunstimuuseumist lahkuma. Menuetile järgnes kindlasti üks kõige rohkem kõrvu paitavamaid esitusi, milleks oli Morgana aaria. Loomulikult esitas seda ülithehnist ja keerulist teost Marie Roos. Edasi kostus nn taevast müüriat, lõi valku ja tekkis lavale kujuteldav katel, mille ümber hakkasid laulma vanuritest nõiad ning järgmise numbriga lisandus kogu ülejäänud koor.

Pärast „Macbethi“ vinget lõppu saatis meid kõiki lava taha üks selle kontserdi suurim staar Olena, kes esitas Olav Ehala „Kurjuse laulu“ ning hiljem kehastus Cherubinoks ja esitas ka aaria. Kui kurjuse kehastus oli lavalt läinud, tuli sinna Eva-Maria, kes laulis imeilusalt Olav Ehala „Näkilaulu“, seejärel tuli lavale väike Serel, kes mängis Von Trappi perekonna väikest öde ning laulis koos kooriga laulu „Minu lemmikud“. „Heliseva muusika“ teemaga mindi edasi ja lavalt kostus kammerkoori esituses „Edelweiss“. Muusikali lainel esitas Kati-Liina loo „On my own“ muusikalist „Hüljatud“ ning pärast seda oli lava tagant kosta trampimist, sest lavale marssisid prantsuse sõdurite näol kooristuudio tüdrukud ja esitasid Bizet' loo „Avecla garde montante“.

Kui üks marsilugu oli läbi, sammusid Heli juhiste järgi lavale armsad viiendikud ja esitasid ühe „Laste laulu“. Viiendikud läksid tagasi oma kohtadele istuma ja Kaisa kandis ette „Wendy laulu“ näidendist „Peeter Paan“. Seejärel oli lava taha kuulda plaksutamist ja rõõmuhõiseid, sest laval tantsiti Offenbach'i kankaani. Järgmine etteaste oli arvatavasti rahva lemmik, sest koos tantsutüdrukutega laulsid Erki ja Jakob „Jah, ilma naisteta on kurb maailm“. Nii suurt aplausi kuulis järgmisena alles peale lõpulaulu, kuid enne seda kõlas veel Olena aaria, Mozarti „Kellamäng“ ja Verdi ooperist „Aida“ tuntud lugu „Chi mai fragl'inni e plausi“, kus helises koos kooriga Marie imeline hääl.

„Kellamäng“ oli minu jaoks üks vahva lugu, sest seal laulsin koos Jakobiga duetti. Mäletan, kui olime kuuendas klassis ja laulsime koos üht jõululaulu. Selle jõululaulu tegi parajalt kelmikaks see, et mina laulsin madalamat häält ja Jakob kõrgemat, nüüd olid osad vahetunud. Viimaks kõlas „Thank You for the Music“ ning salmiosasid esitasid Keili Simastel ja Marie Roos. Kuna laval olemise rõõm oli üüratu ja publiku aplaus tundus lõputu, siis kordasime lõpulaulu.

Ma täna õpetajaid, kontsertmeistreid, valgustajat ja kõiki teisi, kes panustasid sellesse meelelusse projekti ja jätkuvalt uskusid, et me saame sellega hakkama. See kontsert oli midagi nii teistsugust ja imelist, mis kindlasti ei unune niipea.

VIL!135 PISTELISELT KAARDILE PISTETUD

Nicolas Lotman
vil!135

Pildid erakogudest

Elu keerdkäigud. Selle sõnapaari järele haaramine tundub olevat aktuaalne vajadus. Olgu motoks kas „homme on meil halb ja ülehommest pole!” või „homme on rohi rohelisem”, siis tegelikult on eesootavast vähe aimu. Mõõdunud cevadel jätsin koolilehga suursuguselt hävasti ja lugesin koolijääjatele sõnad peale. Sama ootamatult, kui mina jälle siin Reaali Poisis, on kujunenud mitmete värske vilistlaste elud ning nende oma sõnadega saate lugeda, kes mida kus teeb.

Markus Vaher vil!135B

Aasta tagasi mõtlesin, et lähen Ühendkuningriiki kognitiiv- või arvutiteadust õppima: kirjutasin mottkirju, lugesin vajalikke raamatuid, tegin Oxfordi MAT-testi. Veebruaris hakkasin mõtlema, et igaks juhaks peaksin valimit kasvatama. Proovisin Prantsusmaale. Ja ennäe imet, mitmekesise kandideerimise tulemusena tudeerin nüüd Rivieral ühes seitsmest Pariisi Poliitikauuringute Instituudi (rahvakeeli Sciences Po) linnakust. Õpin siin Lähis-Ida sotsiaal- ja humanitaarteadusi (juurat, majandust, ajalugu, kultuuri, keeli) – eriala, mille puhul saab tihti küsivatele pilkudele vastata. Viimaste nädalate põhjal võin kinnitada, et tegin õige valiku, sest saan

tutvuda maailma ühe põnevaima ja keeruliseima piirkonnaga ning õppida asju, mis on minu jaoks täiesti uued. Brexit õppemaksus ei kajastu ning ilm ja inimesed on imelised. Ning kuivõrd igas maailma sadamas on vähemalt üks eestlane, siis Mentonis on meid lausa kaks ning mõned maarjamaalased on ka teistes linnakutes. Kui kandideerid peagi ülikooli, siis soovitan kaevata välja õppekava ja kohustuslikud lugemised, vaadata üle kooli reaktsioon koroonakriisile ning mõelda elamiskuludele. Prantsusmaal võtame avasüli vastu!

Margareth Olde vil!135C

Kui kellegagi jutuks tuleb, et lõpetasin Reaalkooli, olen pea terve elu malet mänginud ning nüüd lähen koroonaaastal Põhja-Itaaliasse ülikooli psühholoogiast õppima, olen saanud nii mõnegi huvitava reaktsiooni osaliseks. Just UT-1 oli suur roll mõttele jõudmises, et tulevikus tahan tegeleda spordipsühholoogiaga. Kõigepealt tuleb aga kolm aastat psühholoogiast õppida ning kiirelt sai selgeks, et ingliskeelseid võimalusi selleks eriti polegi. Lõpuks ühel öösel taas Google'isse „Studying psychology in Europe in English” kirjutades tuli ette Padova ülikool. Asub Euroopas, psühholoogias hea tasemega, mõistlike kuludega, soe ilm, itaalia keel ja toit – tekkis kerge vaimustus. Juba aprillis tuli ka ülikoolilt positiivne vastus ja otsus sai üsna kiiresti tehtud: alates oktoobrist on minu elukoht Padova linnas Itaalias.

Paula Viljamaa vil!135A

Eestis on ainult üks ülikool, *change my mind*. Tartu oli minu jaoks algusest peale selge siht. Ainus selge siht sellel segasel teekonnal, mis pärast keskkooli ees ootab. Gümna lõpus ütlevad kõik sulle – tee seda, mis sind huvitab. *Follow your dreams*. Asi ei ole kindlasti selles, et mind ei huvitaks miski, ma lihtsalt ikka veel ei tea, mis see on. Pärast pikki kaalutlusi otsustasin majanduse kasuks, mille laiapõhine õppekava peaks võimaldama soovi korral ümber mõelda ja midagi muud teha. Pluss see on huvitav vaheldus progeklassile. Võib-olla leiate mind järgmine aasta midagi muud õppimast, võib-olla mitte. Elame-näeme.

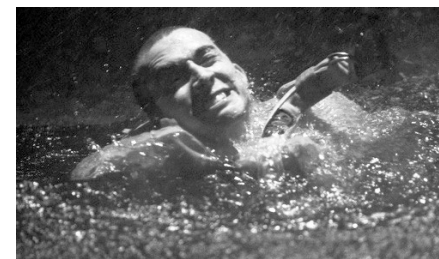
Gregor Pihlak vil!135B

Mina alustasin kõrghariduse omandamist Tartu ülikooli õigusteaduskonnas. Õiguse õppimine on mul olnud kindlaks sihiks juba ligi viis aastat, kust see tuli? Terve oma elu olen huvitunud ühiskonna toimimisest ja armastanud inimestega suhtlemist, minu

jaoks seob neid kahte kõige paremini just juura. Kuhu see haridus mind aga tulevikus viib, selles osas hoian ma suhteliselt avatud meelt, kuid tean, et õigusharidus avab enamiku ukse. Ma loodan, et ka tulevased Reaali vilistlased langetavad oma edasise valiku just selle põhjal, mida te ise tunnete! Mina olen oma valikuga väga rahul, leian, et elus tuleb alati kasuks *iuris prudentia*.

Kristjan Nork vil!135C

Üheteistkümnenda klassi lõpus olin ma enda arust kindel kahes asjas: lähen Tartu Ülikooli ja kaitsevärke lähen kunagi hiljem. Loomulikult nii ei läinud. Hetkel olen ajateenija Eesti Mereväes ja järgmine aasta lähen õppima SSE Rigasse. Esiteks sain aru, et kõige mõttekam on ikkagi ajateenistuses käia enne ülikooli. See annab võimaluse n-ö vaheaastaks, puhkuseks õppimise vahel. Tänu vedamisele ja heale seletamisioskusele sain mereväkke. Põhjus, miks ma just siia tahtsin tulla, on reisimine. Nimelt

määratakse ajateenijad neljale erinevale laevale ning koos tegevvälastega käiakse koos erinevatel missioonidel ja õppustel kogu Läänemere ääres. Uue kutselisena on seni toimunud põhiliselt teooriaõpe. Algas on olnud raske, kuid septembri lõpuks on mereväelase baaskursus läbi ja algab kauaoodatud elu laeval. Pärast ajateenistust jätkan haridusteed SSE Rigas, kus asun õppima majanduserialal. Uusi väljakutseid saab järgnevatel aastatel olema palju ning sellele mõeldes valdab mõnus ootusärevus!

Laima Šusta vil!135B

Minu vähemalt kolm järgmist aastat mööduvad Imperial College Londonis (ICLis), kus õpin biokeemiat. Nagu eriala nimetuskki ütleb, sukeldun ma bioloogia

ja keemia ookeanidesse ning naudin kahe teaduse eriliselt peent lõimumiskohta selles päevaosas, mis jääb teejoomisest ja kriketi vaatamisest vabaks. Aga kui nüüd tõsiselt kirjutada, siis minu valik minna õppima just biokeemiat ja just Imperiali toetus päris mitmele alustalale. Eriala valisin peale muude häade aspektide selle mitmekülsuse tõttu, sest olen kindel, et biokeemias saab inimest ümbritsevat elu tundma õppida vähemalt kahe – keemilise ja bioloogilise – mätta otsast. See annab mulle võimaluse ennast mitmekülselt arendada ning avab ka rohkem teid edaspidises elus. Ülikooli valimise hetkel olid väga suureks abiks Imperiali avatud uste päevad, kus sai 11. klassis käidud ning kus ICL jäi silma oma modernsuse, hea laboritehnika ja sõbraliku-toetava kogukonnaga. Tulevased ülikoolivalijad, kui teil on võimalus, uurige kindlasti taoliste ürituste kohta – väga paljud õppeasutused korraldavad neid. Soovitan soojalt lugeda ka (populaarteaduslikku) erialakirjandust, mis ehk avab teie jaoks natuke seda, mida teie valitud eriala päriselt endast ette kujutab. (Karjäärivalikute osas olen praegu leidnud endale ühe südamelähedase tee – õpetamine. Eks näis, mis sellest saab!)

Kuhu läks õppima VIL!135

136. LEND KUULDEL! NÄDALA-VAHETUS LAAGRIT KAITSTES

////////////////////

Helery Pikk 136C

Kõik see mees vormis

Ja nii ta läks – 18. septembril suundus 136. lend nagu üks mees bussile suunaga Raplasse, kus oli meid ootamas seiklus- ja katsumusterohke nädalavahetus Eesti kaitseväelaste seltsis. Üllatusmoment oli üüratu – mitte keegi ei osanud sellest üritusest midagi oodata. Vilistlastelt oldi kuulnud nii õudus- kui ka naljalugusid, kuid pimeduses olime tegelikult me kõik. Bussiga Raplasse jõudnud, algaski pihta meie ühine väljaõpe, mis töötas tulla unustamatu (136. lennu poolt kinnitatud).

Esimese asjana pandi meid riidesse: saime uhkusega kanda tänaseks juba retro-staatuse omandanud kaitseväge laigulisi vorme. Edasi ootas meid ühine lõunasöök, mille järel hakkasime hoolega telke püstitama. Telke oli igasuguseid: 1960. aastatest pärinevatest tänapäevasteni, pisikesi ja suuri. Oli ka

C-klassi relvaõpetus

hiigelpikkade nõõridega kinnitatavaid, mille otsa iga laagris osalenu vähemalt korra komistas. Telkides ööbimine käis kahekümnekesi, mis lisas laagrite kindlasti särtsu. Särtsu ja sädemeid pidime aga öösiti ise lisama telgi keskele kinnitatud ahjule: igauks veetis ahjuvalves 20 minutit magusa une arvelt.

Esimene öö üle elatud, jätkus riigikaitsealaager täiskiirusel. Hommikusele rivistusele järgnesid mitmed töötoad, kus käisid nali ja kätekõverdused läbisegi. Rahva vaieldamatuks lemmikuks osutus *paintball*, pärast mida olid kõigi vormid ja soengud ühtmoodi värvised. Värvidega mõkerdamine jätkus üksteise nägusid impressionistlikus stiilis maalides, kuid alles liiga hilja mainiti, et habemetelt on pea võimatu värvi maha saada. Teadaolevalt ei pidanud keegi õnneks rohelise habemega esmaspäeval kooli tulema. Teisteks meeleolukateks töötubadeks olid *airsoft*, relvaõpe ja side-tund, kus sai lisaaimu kaitseväs toimuvast. Lisaks töötubadele vedas meil ka külalistega: teise päeva pärastlõunal maandus laagriplatsile helikopter, mille piloot tutvustas õhuväe maailma. Samuti sai meie seast üks õnnelik, Erik Hurt, ka ise helikopteri pardal istuda. Helikopteriga sõideti umbes kahe meetri kõrgusel ulmelise kiirusega 200km/h.

Öö patrullis. Vaenlane lehvitab valget lippu

Jah, töötoad ja helikopterinäitus olid lõbusad, kuid miski ei ületa meile teisel ööl osaks saanud ööhäireid. Meid oli nimelt usaldatud missiooniga: meie kaitsta oli lipp (puutoika külge seotud käterätik),

mida tahtis meie käest napsata vaenlane (Kaitseliidu Rapla malevlastest koosnev meeskond). Ööhäire ajal pidid KÕIK nii kiiresti kui võimalik telgist väljuma ning jooksuma kaitsepositsioonidele. Häiresõnaks oli „IREEN”. Seda kuuldes ununes uni magamiskotti ning mõtted olid juba ammu lipu kaitsmisele suunatud. Telgist välja tormates ootas meid kõiki imetabane vaatepilt: lisaks tähtedele olid meid valgustamas ka valgusraketid, mis löid kottpimedal platsil tänavavalgustuse efekti. Samuti oli meie missiooni takistamiseks kõikjale visatud suitsupomme ning muud vahvat, kuid need ei takistanud, vaid vastupidi kannustasid meid olema valvsamad ja enam ärkvel.

Võin kinnitada, et missiooni me läbi ei kukkunud, vaid öised patrullimised, hea koostöö ning adrenaliin viisid meid võiduka lõpuni. Kõik vaenlased, kes üritasid lipule läheneda, said kinni püütud. Major Valjo Tooming kinnitas, et olime uue rekordi omanikud: püüdsime nimelt läbi aegade kõige enam „vaenlasi” kinni, tervelt seitse tükki! Kinnipüüdmised ei olnud loomult küll liialt elegantsed – vaenlast ei rabatud mitte nõuga, vaid jõuga. Vaenlast ründas keskeltläbi kümme õpilast ning siis ei jäänud viimasel muud üle, kui hääletult valget lippu lehvitada.

Vaenlased kinni peetud, õppetoad läbitud, võisime kõik rahumeeli koju naasta. Kodu ootas meid vana, kuid nüüdseks võõras maailm: soe vesi, pehme voodi, ireeni-vaba uni. Esmaspäeval olid tugevamad meist taas koolis, seljataga eriline mälestus, mis meid veel pikaks-pikaks saatma jääb.

Erakogu

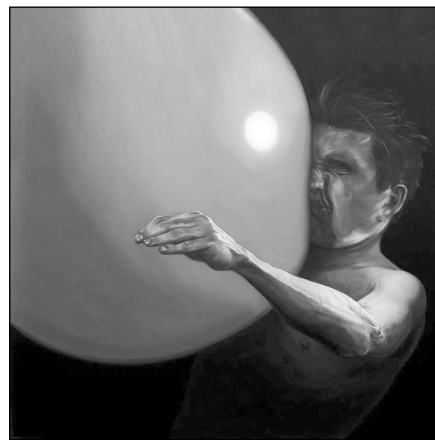
ERIK J-I MUUSIKANURK

////////////////////

Erik Joonatan Tepp 137A

Erik Jõevere 137C

Tere tulemast uude Reaali Poisi korduvsegmenti, kus kaks Erik J-i sisenevad sügavale muusikadžunglisse, et tuua sulle kõige põnevam ning kihelust tekitavam helidemaailmast.

Energiline ja emotsionaalne: Idles – Ultra Mono (Post Punk)

Idles on toorest jõudu ning mõtlemapanevaid sõnumeid täis Post-Punk bänd Inglismaalt. Nende 2018. aasta album „Joy as an Act of Resistance” oli üks minu viimase aja suurimaid muusikaelamusi. 25. septembril tuli aga välja nende kõige hilisem muusikaprojekt „Ultra Mono”. Idles’i kõla on küll jõuline ja veidi kurjakuulutav, kuid sõnum laulude taga peidab endas hoolivust ja toob esile enda vigu. Minu jaoks on albumi hiilgehetk nende teine singel pealkirjaga „Grounds”. Laulus on kummitama jäävad kitarrikäigud. Kogu lugu on kärarikas, päris tume ja jube lõbus igal kuulamisel. Tooksin välja ka rütmilise *bangeri* „Modern Village” ning rahulikuma ja üpriski kauni loo „A Hymn”. Uues albumis keskenduvad Idles’i bändiliikmed vaimsele tervisele läbi enda paranemiskogemuste. Eeslaulja Joe Talbot on öelnud, et ta ise pole siiaaani täielikult emotsionaalselt terve. Album räägib pragmaatiliste viiside leidmisest edasi liikumiseks. Sellest traumast saab luua tema sõnul midagi kaunist. Idles’i album „Ultra Mono” seda ka kindlasti on.

Veel muusikat samast žanrist: Nick Cave and The Bad Seeds – „Let Love In”, Have a Nice Life – „Deathconsciousness”

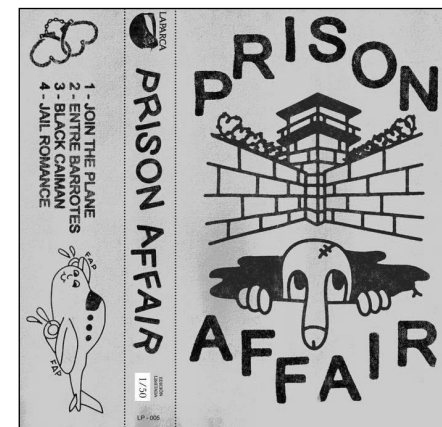

Kerge seedida:

Little Simz – Drop 6 (HipHop, EP)

Little Simz on järgmine UK-st pärit (seekord kukkus nii välja) naisartist ja -rappar, kes on minu radaril olnud juba natuke aega. Sel aastal kukutas ta meie sülle vinget lüürikat ja põnevaid biite täis EP, kõike seda ainult viie lauluga. Kuigi minuteid on vaid 12, siis korduvkuulatavust on piiramatult. Projektis on nii mõnusalt jahedaid lugusid nagu „you should call mum” kui ka transsi panevaid lugusid, mida sa kuuleks UK alternatiivsete klubide tagasaalides nagu „might bang, might not”. Lemmikaspekt EP juures on kõikide lugude produktsioon – iga instrumentaal on nii omapärane ja kaasahaarav. Meeldib, et Little Simz suudab teha muusikat, mis on nii vastutulelik niisama muusikasõpradele kui ka palju huvi pakkuv audiofiilidele. Little Simz’i lühiprojekt „Drop 6” on iga hiphopi fänni jaoks kohustuslik album ning soojalt soovitatav inimestele, kellele selline muusika kasvõi natukenegi huvi pakub.

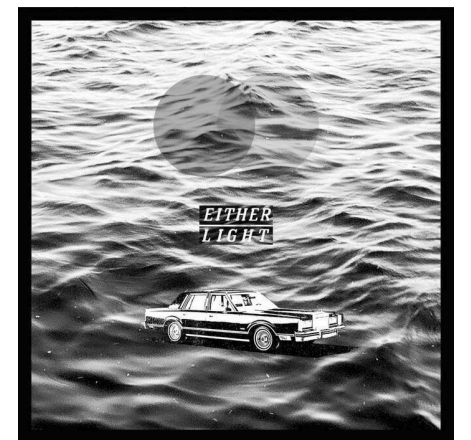
Veel muusikat samast žanrist: Kendrick Lamar – „To Pimp A Butterfly”, Little Simz – „GREY Area”.

Sobilik igaks hetkeks:

Vundabar – Either light (Indie rock)

Aastal 2013 tegutsema asunud indie rock bänd Vundabar on mind juba aastaid üllatanud, kuna isegi oma linearsusega ja lihtlabaste käikudega jään ma nende lugusid kuulama tundideks. Selle aasta märtsis avaldasid härrad albumi „Either light”. Tegemist on väga klišeeliku indie albumiga, mida on kerge nautida igapähe. Võimalik kuulata nii kurva kui ka rõõmsa tujuga, nii hommikul hambaid pestes kui ka öösel taksoga koju sõites. Laulude sõnum võib jääda uduseks, sest sõnadest pole tihti peale mitte midagi aru saada, ent meeleolu kuvatakse meelelt hästi sellegipoolest (pealegi annab see sinul kui kuulajal hea võimaluse mõelda enda interpretatsiooni sõnadest). Kui „Either light” läheb sinu maitset mööda, siis väga soovitan ka nende 2015. aasta albumit „Gawk”, mis annab enamjaolt sama kogemus, kuid on mõnevõrra energilisem ja karjuvam.

Kui tunned, et tahaksid mässata:

Prison Affair – Demo (Punk)

Eelmise soovitusena võrreldes on see palju krõbedamat sorti kuulamine. Prison Affair on 2019 aastal esile kerkinud punkansambel, kellel soovitan silma peal hoida, kui punk meeldib. 10 kuud pärast nende esimest EP-d tuli neil lõpuks 28. septembril välja uut muusikat, nimelt nende teine demo. Laulja moonutatud hää, kitarrikäikude lihtsus, kiire tempo ja energias pulbitsevad meloodiad teevad sellest ülima äratava raskel kooli hommikul. Olen ka märganud kõrgendatud matemaatika oskusi kuulamise ajal. Tavaliselt, kui juba EP käima panna, jõuab tervenisti selle läbi kuulata, kuna lood on väga lühikesed ning teemad vahetuvad pidevalt.

RETS 2020

////////////////////
Karmen Laur 136B
////////////////////
Pildid: Elise-Irene Lensment 136B
Stina Maripuu 136A

138. lend on nüüd täisväärtuslik Reaali lend. Sel sügisel oli rebaste nädal mõningate piirangute tõttu pisut omanäolisem, kuid siiski ütle mata lõbus, sisutihke ja unustamatu.

Ööl vastu 2. augustit oli ärevus suur – 136. lend valis endale rebaseid. Mõni abiturient oli kommenteerimise kiiruse arendamiseks paartundi varem Facebookis rebaste nimede sisestamist harjutanud, kuid läks nii hoogu, et sai ööpäevaks rakendusepoolse kommenteerimise keelu. Mida kõike rebase nimel tehakse! Jaotatud nad said, kuid mitte kauaks.

1. septembril saime teada, et viiruse leviku tõkestamiseks tuleb teha mitmeid muudatusi, seda just traditsiooniliste ürituste arvelt. Lisaks reedesele retsipeole langes ära ööbimisega tutvumis- ja kolmapäevane pidu, uuteks renditud pindadeks said kodude aiad ja vanalinna tänavad. Füüsilise kontakti vähendamiseks lubati moodustada ainult klassisisesed grupid, mis kohati tähendas uute seltskondade komplekteerimist, teemade vahetamist ja kostüümide muutmist. Lisaks piiritleti, et 12.a ristib 10.a klassi, 12.b 10.b klassi ja 12.c 10.c klassi ehk oma senisele rebasele tuli lehvitada aidaa öelda ja uus valida. Piirangud muutsid meele mõruks ja pilgu tusaseks.

Ent pahameel oli karme lahtuma, nähes kümnendikke esimestel koolipäevadel mööduvate inimeste käsi pingsalt vaatamas, et numbri järgi oma jumala tuvastada. Oh seda elevust ja rõõmu, kui paarid kokku said ja jumalate grupipiltide alla rebaste portreepilte sigines.

Uusi nägusid oli palju ja nendega tutvumine nõudis vahvat koosviibimist. Viiruseleviku vähendamiseks kogunesid mitmed grupid koduaedadesse, et vabas õhus lustida. Rebased pidid juhiste järgi ise oma grupi kohtumispai ka viima, silmad kinni hanereas läbi metsa kõndima, tossu sees vannet lugema, end tutvustavaid esitlusi

jagama ning jumalate piinlikumaid hetki ja lõbusamaid fakte „Kuldvillaku“ või Kahooti mängus ära arvama. Omaks ja armsaks said nad esimeste koosveedetud tundidega küll.

TRADITSIOONILISELT KIREV PIDUTRALL

Esmaspäeval oli kella 7.25ks palju julgem tulla, kui mitu värsket tuttavat staadionil tervitasid. Jumalad said pirukad ja kohvitopsi näppu, rebased värvikad kostüümid selga. Pärast tunde pidid ajastutest väljakaranud staadionil mõõtu võtma, kuid ilmataadil, nagu haiguspuhangulgi, olid teised plaanid ja ägeda vihmajärgi tõttu olime sunnitud mängud tühistama. Ära jäi ka ülelennuline orienteerumine vanalinnas. Üsna nutune algus, ent vähemalt nägime, kui viltu on võimalik joosta pärast kümne väikese ringi tegemist ümber pulga.

Teisipäev algas taas tantsuga, ka abiturientid vedasid end kohale, et tantsuliigutusi õppida ja auravat kohvi nautida. Niisama vahetundides passimine ei kuulunud rebaste nädala kavasse ning ülesandeid jagus igast killast ja raskusastmest: kümnendikke pandi loomulikult pumpama ja praaksuga kükke tegema, treppidest roomama, TikToki tantse vihtuma, pulkadega sööma, õpetajadega *selfie*’isid looma, Reaali saunas poseerima ning Solarisest kooritud banaane ja kileümbriseta kohukest ostma. Lisaks said rebased viktoriinil tõestada, kui palju nad 136. lendu ja Reaali üldtõdesid tunnevad.

Kolmapäeva, selle ihatud päeva hommikuse seisuga oli tants juba üsna paljutootav ja küllaltki hästi pähe kulunud nii rebastel kui jumalatel. Koolipäev kiirelt seljataga, saatsime rebased kauaoodatud vanalinna tiirudele. Igal grupil olid isemoodi ülesanded loodud: osa pidi bingo raames Caffeinest jääda ja siirupit ostma ning kellegi habet paitama, teised jällegi “Bring Sally Up and Bring Sally Down” saatel kätekõverdusi tegema ja Vabaduse väljaku trepist alla roomama, lisaks tuli klassikaliselt mõnes restoranis muna keeta. Mitmed läkitati asju vahetama ja saak oli võrdlemisi korralik: pakk salvrätikuid

asendus kiirelt Haribo kummikommide, kahvli ja lusika, raha, suitsu ja tulemasinate ning magneesiumi ja kondoomiga. Öhtul saatsime rebsud koju tuduma, sest koroonaaastal neid ööseks korteritesse ei lubatud.

Neljapäeva hommikul olid loomulikud kaod hoopis meie lennu ridades. Kiidusõnad siiski kümnendikele, kes õigeaegselt varmad tantsima olid. Erinevalt eelmistest aastatest ei mindud pärast kooli koju puhkama, vaid tehti tasa esmaspäeval ära jäänud staadionimängud.

Reede möödus õhtu ootusärevuses. Rebased aeti kohale kella 7.10ks, et koolipäeva värskendava joogaga alustada, millele järgnes muidugi tantsu lihvimine. Päev möödus kiirelt, jumalad kamandasid mõnutundega veel rebaseid, ent kõigi mõtted mõlkusid *flashmobi* ja ristimise juures. Pärast tunde andsime tantsule veel vunki juurde ja suundusime Raekoja platsile, kus omad ja võõrad tantsuoskustega pahviks lõime. Öhtul võtsime nädala eredaimad hetked kokku ja ristsime rebased täisväärtuslikeks reaalkateks. Traditsiooniline retsipidu jäi ohutuse tagamiseks ära, kuid tunded olid niigi ülevad. Tere tulemast perre, armas 138. lend! 🍷

PIIRANGUTE KIUSTE MEELEOLUKAS

////////////////////
Leelo Mikk 137B

Esmaspäev, 07.09

Kell on 7.20 hommikul ja kooli staadion hakkab vaikselt täituma ärevil rebastega – on retsinädala esimene päev. Osal on kostüümid juba seljas, teised veel ootavad, et saaks enne tantsitud. Rebased rivistatakse ja hakkame Flo Rida „Club Can’t Handle Me” saatel tantsu õppima. Pärast tantsu viisin jumalale hommikusöögiks vahvleid vahukoore ja marjadega.

Pärast kooli saime jalad soojaks staadionil teatejooksudega, mis kahjuks väga kaua ei kestnudki. Jõudsimme enne vihma vaid paar ringi tehtud ja juba lippasimegi ilma eest võimlasse peitu, samamoodi jäi ka ära orienteerumine vanalinnas.

Teisipäev, 08.09

Hommik algab tavapäraselt 7.25 staadionil tantsimisega, enne seda tuli muidugi tubli rebsu kombel jumalale süüa tuua. Pärast kooli saime omavahel mõõtu võtta viktoriinis, mis sisaldas olulisi küsimusi nagu „Mis on niiduk?” ja „Kes laulis Peterburis öösel hotelli ees hümnid?”.

Esimese küsimuse vastust teab iga õige reaalkas niigi ja teise vastust ei tea keegi. Viktoriini võitu jäid jagama c-klassi grupid Indiaanlased ja Tulevik.

Kolmapäev, 09.09

Pärast igahommikust tantsuringi oli *vibe* päris hea – tants hakkas vaikselt pähe saama ja lõpp juba paistis. Tundide lõppedes ootas meid aga midagi väga erilist, kolmapäevane vanalinnas jooksmine. Enne seda tuli aga veel ülesandeid täita: pidime võimalikult mitmete õpetajatega võimalikult lähedaid pilte tegema, mis tekitas palju nalja.

Korterites pidutsemine pidi kahjuks sel sügisel ära jääma, kuid see-eest olid mängud palju toredamad. Meie grupp pidi näiteks täitma bingot, mille ruudud sisaldasid väljakutseid nagu tee kiilakale inimesele pai, tantsi tänavamuusikuga, saa võõralt inimeselt juuksesalk, telli Olde Hansast ainult kastet, too restoranist leiba ketšupiga ja palju muud.

Neljapäev, 10.09

Rütm juba tuttav – enne tantsu too jumalale hommikusööki, 7.25 ole staadionil tantsuks valmis. Neljapäevane tantsimine jäi kahjuks segastel asjaoludel ära, kuid see ei heidutanud kedagi. Neljapäeval sai minu grupp endale hoolealused, jumalate ostetud kanamunad, keda pidime pingsalt valvama. Minu muna nimeks sai Johann, keda ma jõudsin kahe päeva jooksul vannitada ning dušitada, polaaruurimistele ja sugulastele külla viia. Pärast tunde toimusid ka esmaspäeval tühistatud teatemängud, mis lõppesid staadionil veel korra tantsu harjutamisega.

Reede, 11.09

Reedel pidime koolis olema juba kell 7.10 hommikul, et enne tantsu teha veidikene joogatada ja viimast retsipäeva nautida. Tants oli kõigil juba enam-vähem selge ja saime tundidesse väga rahuloleva tundega minna. Jumala käsul kajastasin ma Instagramis vlogides oma koolipäeva. Päev möödus liigagi kiiresti ja juba olime me viimast korda staadionil koos, et teha peaproov ja suunduda siis Raekoja

platsile *flashmobile*. Kell 16 olid kõik rebased, jumalad, osa 11. klassi õpilasi ja õpetajad valmis meie etteastet nautima. Tantsisime põhjalikult õpitud tantsu kaks korda ja seda tunnet ei unusta ma küll kunagi.

Rets ei lõppenud *flashmobiga* – mõne aja pärast olime taas koolis ja ootasime pidulikku ristimist. Enne seda kohtusime võimlas, kus anti ülevaade nädalast ja jagati erinevaid tiitleid nagu kõige tublim rebane, Reaali luud ja kaigas 2020 ning muud saladuslikku. Seejärel seoti meil silmad kinni ja suundusime jumalate juhatusel töötubadesse, kus saime tantsida, pimesi susse otsida, Rooside sõda mängida ja end teistel rinnetel proovile panna.

Möödus silmapilk ja olimegi juba pidulikus aulas, kirjutasime oma nimed raamatusse ja saigi tehtud – retsinädal lõppes ja meie oleme nüüdsest täisväärtuslikud reaalkad. Tseremoonialt koju minnes oli natukene kurb, et nii tore aeg läbi sai, kuid samas oli väga uhke tunne. Pealegi saame me ju kolme aasta pärast oma rebastele sama teha. 🍷

Rebane Leelo Mikk 138B**Jumal Karmen Laur 136B**

Kõikvõimas ilmatark Karmen,
andesta mulle mu patud ja vead.
Kuigi Kahootivõit pole mu arvel,
halasta, ära löö maha mu pead.

Parim jumal oled Sa siin ilmas,
Su aupaiste on päike minu taevas.
Su naeratus on soojus me kliimas nii
külmas,
ununeb kõik, mis enne mind vaevas.

Kuhu saadad, ma lähen
mida õpetad, ma järgin.
Laulan “Jaanid” ka siis, kui jaksu on vähe,
Sinu kiituse poole ma aina pürgin.

Rebane Kadriann Kummer 138C**Jumal Fred Eerik Laats 136C**

Kõlavad aplaus ja hüüd,
sest keda tutvustan ma nüüd
on minu jumal, tark ja hea,
vabalt ka uus linnapea!

Mina tema rebsu olen,
ükskõik kuhu ta jaoks tulen.
Tänu talle saan ma targemaks,
et kutsuda võiksin end reaalikaks!

Su pärast olen kasvõi poeet,
baarman või atleet.
Võin kaitsta sind vihma ja külma eest,
sest see on osa mu rebaseteest.

Mu jumal imeline Fred,
sult saan kõik vajalikud teadmised!
Ei oskaks tahta paremat
kui sinusugust jumalat!

GRUPID

KOOPAINIMESED FT. 1960NDAD

VANA-KREEKA

HIPID

RISTISÕDIJAD

80NDAD COLUMBIA

VANA-EGIPTUS

1990NDAD

PRANTSUSE REVOLUTSIOON

INDIAANLASED

PEAKY BLINDERS

80'S MIAMI

TULEVIK

Rebane Helena Alver 138B**Jumal Norman Jaak Ambre 136B**

Oma rebasehinge alges,
Soovin edu varavalges.
Kõik ideed Sul geniaalsed,
alati Su juurde naasen.

Veel ma olen alles rumal,
Pöördun sinu poole - võimsaim Jumal.
Teed mind õigeks Reaalikaks -
Ausaks, järjest tublimaks.
Pahandustes TIKikas,
Sinu moodi nutikas.

Jumal, Sina kohtumõistja,
alati Sa oled võitja.
Sinu nimel teen ma kõike,
Järjest ikka kogud võite.
Võin istutada Sulle tamme -
Kõikvõimas Jumal Ambre.

Pum-tšiga-pum
pum-tšiga-pum!
Pum tšiga rega tšiga
Pum-pum-pum!

Rebane Kristjan Suuder 138A**Jumal Adel Mürsepp 136A**

Kord igas lahingus on mehed vaprad,
kui olukord on sant ja nõrkus nakkav,
kui mitte ainult vaenlane ei suru takka,
leidnud aja, hetke, momendiks jäänud vakka.

Mida otsivad nad nüüd, silmad taeva poole?
nüüdseks langenud vaid ainult ühe võimu
hoolde,
pilved lahknevad, ja nagu kõrbes eksinule
veena,
ilmub kuldsele sõjavankril nende jumalus
- Athena

Justkui möödub vihmahoog kaob nende
hingest hirm,
imestuses avaneb ka surnud mehe silm,
uue au ja uhkusega koheselt nad ründavad,
saabastega musta mutta vagusid nad
kännavad,
kuid ootamatult miski peatab neid,
nagu oleks jalad jäänud kinni rappa,
Athena kõneleb - ka tuuled jäävad vakka,
“Ei päästnud teid, et saaksite vaid tappa”.

Rebane Sten Martin Kabrits 138A**Jumal Stina Maripuu 136A**

Eestimaa koolidest parima kooli
õue peal langemas mulle see au
Käituda parima jumala soovil
huulil ning südames Reaalkooli laul
Mu mõistust ning käitumist Maripuu
voolib
kuni on lõppemas viimnegi raug
Koidikust õhtuni kiitvaval toonil
Mu jumala kohta öeldakse: “Vau!”

Rebane Karl Gustav Jurtšenko 138C**Jumal Sirle Saareväli 136C**

Sirle toidab mind,
ta on minu pudrulusikas,
ta minu jaoks on sobiv,
nagu silmaauku rusikas.

Ma ei salli sushit,
mul on japanofoobia,
on sirle moto moto,
ja mina tema gloria.

Teda kuulda päris kaugel' nagu
sääreväristaja,
ta selle retsi lopuks karjub hääle päris ära.
Kui uppumas ta oleks,
on tema poole minu kämmal,
lööb ainuüksi tema pilk jalad nõrgaks
igal härral.

Kui annad mulle askeldusi,
täidan ma neid ruttu
ja tiitel: „parim jumal“,
läheb sinu peale lukku.

TANTS

FLO RIDA „CLUB CAN'T

HANDLE ME”

LAUREN VALGE 136B

SIRLE SAAREVÄLI 136C

MARIE SOOSAAR 136C

HUGO KIVILO 136C

ABIMEES ÖISELE SEIKLEJALE

//////////

Eliis Lelov 137A
Linda Marie Zimmer 137A
Iti Joost 137C

Õige reaalikas ei maga kunagi. Olgu siis tegemist hilisõhtuse treeningu või varahommikuni veninud peoga – ikka tuleb ette, et kõht läheb tühjaks või kurk januseks ning lähim kiirtoidukoht on oma ukseid juba sulgenud. Selle tarvis oleme teinud lühikese ülevaate kesklinna 24 tundi avatud poodidest ja nende eripäradest.

VANALINNA PRISMA – POOD 21. SAJANDI INIMESELE

Asukoht: Aia 3

Atmosfäär: 2/5

Kui tahad, et hilisõine poeskäik oleks seiklus, siis võid Prismast kaarega mööda kõndida. Kõik on liiga korralik – pörandad liiga puhtad, valgus liiga ere, riulivahed liiga laiad ning riiulid ise liiga organiseeritud. Vaid müüja elutust pilgust võib järeldada, et tegu on siiski 24/7 peoga. Poe ees kohtab tihti huvitavaid NPCsid.

Tootevalik: 4/5

Harilikult on olemas kõik hädavalik, kuid võib nuriseda veidra ja kohati puuduliku sortimendi osas karastusjookide letis. Prisma suureks plussiks on lai valik lemmikloomatoitu ja pakkepaperit, mille vajalikkus öötundidel on kaheldav.

Hinnad: 5/5

Hindade poolest võidab Prisma raudselt esikoha. Siit võid kindlalt õhtusöögi vajaliku taskukohaselt kätte saada.

Proovi kindlasti kohviautomaadi juures endale ise *hot dog*'i valmistada. Sellist iseteeninduse kogemust ei saa kuskilt mujalt!

WESTMANI ÄRI – ROLLIN' SINCE '93

Asukoht: Pärnu mnt 19

Atmosfäär: 3.75/5

Kui modernne klaaskappidega Prisma su külmaks jätab, sea siht Westmani ärisse. Seletamatu planeeringu ja tootevalikuga pood äratas 2008. aasta majanduskrahi nostalgiat. Mõned letivahed on kohe nii

Westmani äri

Westmani äri FB

kitsad, et tekib soov nende sooja embusesse pugeda ja unetu öö välja magada. Ukse eest võid leida resideeruva salapärase kodutu Kerdi.

Tootevalik: 4/5

Westmani äri tugevuseks on kindlasti väikese poe kohta kohutavalt lai valik sukkpükse ja kohvitasse. Kui Solaris liiga kaugele jääb, saab väiksema korteri ka Westmani Äri andidega sisustada.

Hinnad: 2/5

Hinnad on väärrikad – sinu rahakotti väärivad nad küll ainult eriolukorras.

Proovi kindlasti supi ja piruka päevapakkumist 2.5€ eest.

Boonuspunktid kiire vastuse eest Westmani Äri sotsiaalmeediakanalil.

KAUPLUS KOLMJALG – SA JUBA TEAD, MIS TOIMUB

Asukoht: Rataskaevu 2

Atmosfäär: 6/5

Külmikute vali surin on muusika eest. Poe kompaktne ülesehitus võimaldab intiimset dialoogi müüjaga igal hetkel. Asjad on kergesti leitavad ning võid ostu käigus leida ka iseennast.

Tootevalik: 3/5

Valik pole kõige laiem, kuid valik on hea. Sortiment on hoolikalt kultiveeritud ning pood tunneb oma sihtgruppi. Kolmjalg keskendub pigem toidukaubale ning saadaval on lai valik jäätist, kuid kuivale ei jää ka seebi- ja šampoonifännid. Sisukas kiirnuudlite riiul.

Hinnad: 2/5

Kuigi Kolmjalg on tihti ainus abimees öistel poeskäikudel, ei kannata rahakott siin igapäevaseid sisseoste teha kohe mitte. Välja arvatud juhul, kui oled pooleliitrise piima eest nõus välja käima üle euro.

Proovi kindlasti värskendavat keelekarastust – lisaks tervele külmkapile täis huvitavaid veepudeleid leiad ka korraliku sortimendi energia- ja karastusjooke ning smuutisid, mis sobivad hästi koolipäeva alguseks.

Poekogemus sõltub resideeruvast müüjast. ☺

Hot dogi käitlemine Prismas Erakogu

LUULEMEENUTUSI KARANTIINIAJAST

Kevadisel distantsoöppel tegi 8.c klass pandeemiast inspireerituna karantiiniteemalisi akrostihhoneid. Reaali Poiss avaldab osa neist meenutamaks kevadisi aegu koduseinte vahel.

Kõik on läbi.
Aru läinud.
Rahvas segi.
Ainus, mis loeb on vetsupaber.
Nagu hullud varume seda.
Tõesti, see on vajalik.
Ilm on kole.
Innustust see ei anna.
Nii mul tuju pole.
– Mia Marleen Rahe

Kodus ma istun, magan ja loen.
Armas voodi, armas tool.
Rõdul ma istun, magan ja loen.
Armas voodi, armas tool.
Neljapäeval ma õpin, kodus ma viibin.
Teisipäeval ma magan, kodus ma niigi.
Ilmselgelt iga päev ma süüa, koju ma jään.
Ilm on halb, kodus ma siiski.
Niikuinii, koju ma jäängi.
– Dominik Lukas Pullisaar

Kaua kestab veel see jama
Arusaamatu ja paha
Ründab muudkui inimesi
Ainsuses ja kambakesi
Nii ma enam vastu ei pea
Tundub vabadus nii hea
Ilus oleks joosta ringi
Ilma maskita ja kinni
Nii ma tõesti vastu ei pea
– Rasmus Erich Varunov

Kodus olla on nii hea
Arvutisolekust haige on pea
Rabamatkal käidud sai
Alanud on ilus mai
Niidetud sai muru
Tühjas kapis leivapuru
Internetist tellin toitu
Istun maha, ootan koitu
Nii iga päev...
– Tuudur Jakob Padari

Kaugel eemal asetseb vaikne linn
Asustus seal hõredam kui maal
Raekoja platsil kostis pinn
Armetu teismeline oli sääli
Ninatargutas oma sõpradega
Taamal oli politseionu
Imelikult vahtisid neid kaaslastega
Itsitades sammusid noored ütlema sõna
Nõnda meie elukene veerebki!
– Aurelia Tetsmann

Kolmteist reede juhtus see,
Ausalt öeldes halb on meel.
Ratta otsus kõiki ründas.
Arvamus tast kiirelt langes.
Nüüd me karantiinis kinni.
Turistid lõksus, lennud jännis.
Iga kino, kontsert, spaa
Itkevad, neil käpp on maas.
Nii koroonu elu seab!
– Holger Rannu

Kanged on me kaelad
Arvutis õppimise vaevad
Rutiin on täis muutusi
Aeg annab õnneks lootusi
Nina õue pista veel ei taha
Toas ollagi on kahjuks üsna paha
Ilusad ilmad kutsuvad välja
Igatsen sõpru ja palju nalja
Nii lihtsalt on
– Rei Helin Varres

ÜTLUSED

P. Karu: rääkides agraarühiskonnast: „Meie käime trennis, et saada pea mõtetest tühjaks, vot neil juba oli.”

Õpilane: „Kas pensionärid kulutavad riigi ressursse?”

P. Karu: „Sina ka kulutad, lapsed on täitsa saatanast.”

P. Karu: „Iive on juurdekasv. Võib olla kaalu iive. Võib ka vist teadmiste iive olla.”

K. Koit: rääkides sellest, et peab 12. klassis Bulgakovi kiirustades käistlema: „Nagu sa sööksid kalamarja samasuguse meetodiga nagu hamburgerit.”

T. Reimann: „Ümarate nurkadega riskülik? Ma pean Taltsi käest küsima, mis see on.”

H. Juurma: „Ma mõtlen, et Kõlvart sai vist ikka aru, et ta ei ole päris tervishoiuekspert.”

A. Kell: „Mul on tunne, et Innove kardab tänapäeva noori.”

H. Ahuna tööd lõpetavale õpilasele: „Mine nüüd tundi ja ole alandlik.”

M. Saar: „Ei ole üksi ükski prooton.”

M. Saar: „Mul oli üks vahva klass, mitte Reaalkoolis.”

M. Saar: „Ärge Hiinasse minge: lähete suusatama, tulete sõbraga... Koroona.”

E. Otsman viimases tunnis: „Edasi kohtume ainult koridoris.”

E. Vatsel: „Sellest notsukarjast tuleb välja kasvada”

Õpilane: „Aga siis me saame ju sigadeks ja sigu veristatakse.”

Vatsel: „Aga mida tehakse gümnaasiumis?”

REAALI POISS HIMUSTAB
ÕPETAJATE ÜTLUSI. PALUN
TOOGE KÕIK VÄHEGI
VAIMUKAD SÕNAVÕTUD
MEIE 4. KORRUSE
POSTKASTI VÕI KIRJUTAGE
SIIA:

	4			6		7		2
				7	5		9	
			2			6		
7	5				8	3		
8		6				9		1
		9	3				8	7
		2			1			
	1		5	8				
3		7		4			1	

3	9				1			
		7	8	4		2		
		4	3	6		9		7
		1					6	
7								1
	5					3		
1		2		3	8	6		
		9		7	4	1		
			1				8	9

				4	5			
4	9			8				2
		2	9				4	
7				3	2			
	5	8	7		6	4	2	
			5	9				1
	4				1	7		
9				2			3	8
			3	7				

	3		6	2	1		7	
1						9		
	5					6	1	
2	6			9		1	5	
				3				
	9	1		6			8	3
	2	5					6	
		8						5
	1		7	5	3		2	

OpenSky Sudoku Generator

**PALJU
ÕNNE!**

Tuuli Talviste-Laan 04.10

Villu Raja 06.10

Ergo Jaanson 07.10

Hanna Britt Soots 09.10

Geili Kütt 16.10

Kristel Haugas 17.10

Kailit Taliaru 25.10

Tiia Luuk 25.10

Anna Daniel 27.10

Piret Otsa 31.10

Peatoimetus

Karmen Laur 136B

Linda Marie Zimmer 137A

Eliis Lelov 137A

Paul Nurk 137A

Iti Joost 137C

Kujundus

Joosep Viik vill!132

Susanna Mett vill!134

Küljendus

Paul Nurk 137A

Toimetus

Liisi Puura 137A

Erik Joonatan Tepp 137A

Erik Jõevere 137C

Gerdo German 137C

Ellen Roper 138B

Eke Tooming 138B

Katriin Kalle 138B

Helery Pikk 136C

Keeletoimetus

Karmen Laur 136B

Toimetuse nõuandja

Mirja Bluum

Aitäh

Ene Saar, Madis Somelar, Nicolas

Lotman vill!135, Markus Vaher

vill!135, Margareth Olde vill!135,

Paula Viljamaa vill!135, Gregor

Pihlak vill!135, Kristjan Nork

vill!135, Laima Šusta vill!135, Leelo

Mikk 138B, Rasmus Erich Varunov

140C, Mia Marleen Rahe 140C,

Tuudur Jakob Padari 140C, Holger

Rannu 140C, Aurelia Tetsmann

140C, Dominik Lukas Pullisaar

140C, Rei Helin Varres 140C

Kaanefoto

Elise-Irene Lensment 136B

Lehe nr

173